

ХАЙ ЖИВЕ

За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 14(641) | Неділя, 1 травня 1960 року | Ціна 20 коп.

★
*Працівники науки і вищої школи!
Боріться за дальший розквіт науки,
за технічний прогрес!
Тісніше зв'язок з виробництвом!
Готуйте спеціалістів, гідних епохи
комунізму!*

СВЯТО ВЕСНИ ЛЮДСТВА

ПЕРШЕ ТРАВНЯ — свято весни не лише в природі, але й в суспільстві. Це — день міжнародної солідарності трудящих усього світу, день братерства робітників усіх країн. В цьому році сімдесят перший раз проводиться міжнародний огляд бойових сил, що борються за оновлення світу.

Особливо радіє це свято для радянських людей, які законно пишуться тим, що на їх долю випало щастя першими прокласти шлях до справжньої весни людства — до комунізму. Завдяки незламній волі нашого народу, що під проводом Комуністичної партії на чолі з безсмертним Леніним пройшов складний шлях від перших майовок і страйків через барикадні бої трьох революцій до перемоги соціалізму, комунізм перетворився з привида, яким він був понад сто років тому, в суспільно-економічну формацію, в яку вступила вже понад третина людства. Мрія мільйонів людей про краще майбутнє — комунізм — втілюється в практичних ділах радянського народу: у створенні матеріально-технічної бази комунізму, у переростанні соціалістичних виробничих відносин в комуністичні, у формуванні комуністичної свідомості.

Перше травня другого року семірічки знаменне не тільки чудовими досягненнями в розвитку всіх галузей народного господарства, виникненням нових паростків комуністичної праці, зростанням добробуту людей. Воно знаменне величезними успіхами радянського народу, всіх народів світової системи соціалізму в боротьбі за мир, за пом'якшення міжнародної напруженості. Неоцінну роль в цьому відношенні відіграли державні візити М. С. Хрушова до Сполучених Штатів Америки, до країн Південно-Східної Азії, до Франції, його невтомна діяльність, спрямована на зміцнення справи миру і безпеки народів.

Перше травня 1960 року збіглося з 90-річчям з дня народження В. І. Леніна. Весь радянський народ, всі чесні люди на землі урочисто відзначили цю дату, ще раз

продемонстрували безсмертність ідей ленінізму і нездоланність комунізму.

Колектив нашого університету відзначив 90-річчя з дня народження В. І. Леніна теоретичними конференціями професорсько-викладацького складу і студентів, а також готує збірник наукових праць кафедр суспільних наук та історичного факультету, присвячений цій знаменній даті.

Готуючись гідно зустріти Перше травня, студенти нашого університету добре попрацювали на підприємствах, в школах, в лабораторіях, над творами класиків марксизму-ленінізму, над дивченням матеріалів історичного XXI з'їзду КПРС. Багато енергії приклав і прикладає студентський колектив, щоб впорядкувати і прикрасити місто-герой Одесу, і цим самим внести свій скромний вклад в боротьбу трудящих Одеси за першість у змаганні з містами Львовом і Севастополем.

Вчені університету зустріли Перше травня досягненнями в розгортанні науково-дослідної роботи, в справі подання практичної допомоги виробництву, в підготовці молодих висококваліфікованих кадрів. Кафедри суспільних наук провели значну роботу в підшефних районах по пропаганді марксистсько-ленінської теорії, рішень з'їздів і пленумів нашої партії, по підготовці і проведенню теоретичних конференцій. Значну роботу в Іванівському народному університеті проводять вчені біологічного, історичного, філологічного, географічного та інших факультетів університету.

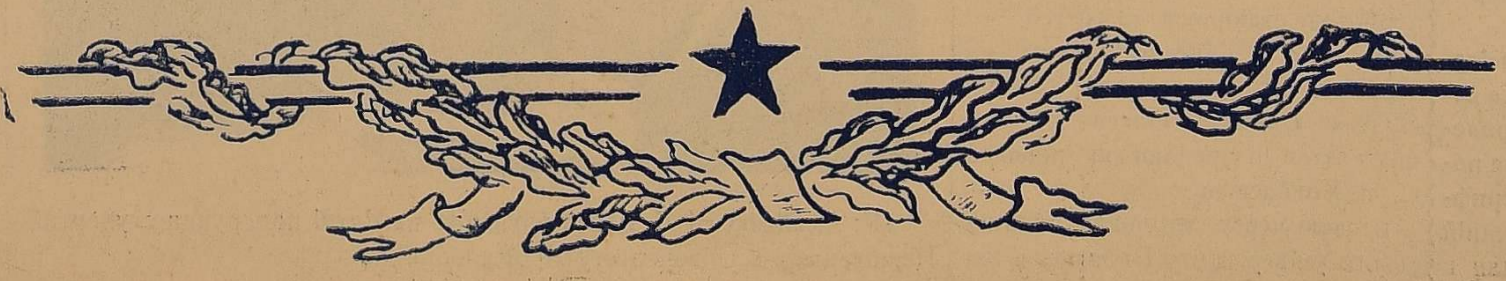
В ділах нашого народу стверджуються передбачення В. І. Леніна, який першого травня 1919 року на Красній площі говорив, що соціалізм перетворився з казки в реальність.

Ми, діти й онуки Ілліча, продовжувачі його справу, споруджуємо будову комунізму. Ми вже бачимо контури цієї будови, і чим більші наші успіхи, тим ближче повний комунізм — світле майбутнє всього людства.

★
*Хай живе Ленінський комсомол —
вірний помічник і резерв
Комуністичної партії, передовий
загін молодих будівників
комунізму!*
Хай живе комунізм — світле майбутнє всього людства!

★
*Під прапором
марксизму-ленінізму,
під керівництвом Комуністичної
партії — вперед до перемоги
комунізму!*

ЛЕНІНСЬКИЙ ДЕНЬ

1 травня 1920 року

Ильич!
Как много дел прекрасных
Совершил он в майский
праздник тот!
Он, видно, труд считал
за праздник,
И так с тех пор у нас идет.

И памятника первый камень,
Положенный его трудом,
Лег первым камнем
и в фундамент
Дворца, в котором
мы живем.

НАПЕРЕДОНІ 1 травня 1920 року вітер рвав завісу важких хмар, і ті, гікаючи, кидали на притихлу столицю потоки не повесняному важкого дощу. Одначе за недовгу першотравневу ніч вітер довів роботу до кінця, і ранок зустрів москвичів яскравими проміннями сонця, веселою зеленню свіжовимитих дерев, підбадьорливою прохолодою.

Але не в святкових колонах демонстрантів, а з лопатами, ломами, мітлами вийшли на вулиці тисячі москвичів — наставав день першого всеросійського суботника. Старанно готувалися до нього і в серці столиці. На центральній площі Кремля вишикувалися курсанти кулеметних курсів. І раптом, ніби вітерець заколихав ряди:

— Ленін! Ленін! Братця, Ілліч прийшов!

І дійсно, Володимир Ілліч у простому робочому костюмі непомітно пристроївся до курсантів. В цей момент разом з боєм кремлівських курантів лунає постріл. Тричі прогрімла гармата, сповіщаючи про початок суботника. Було рівно дев'ять годин ранку. Робота розпочалася одночасно в усіх районах Москви — прибирали вулиці, зскоблювали із стін будинків річної давності афіші. В Москві у суботнику брало участь понад чотири тисячі трудящих. Всім вистачило роботи. Центральна площа Кремля була завалена колодами, розбитими повозками, камінням, купами сміття. Вся територія між дзвіницею Івана Великого і Миколаївським палацом була схожа на гігантський мурашник. «Ленін з нами, ось він, працює поруч!» — ця думка викликала почуття радості, гордості, щастя, народжувала пісні. Володимир Ілліч з жаргана носив важкі колоди, таскав носилки з сміттям, потім взявся за кирку.

Біля години дня Ленін попрощався і вирушив на машині до Центральної площі, де повинна була відбутися урочиста закладка пам'ятника К. Марксу. Навколо вже кипіла робота: скопувались клумби, розчищалися стежки, прикрашався зеленню басейн.

Раптом вся площа заворушилася, почувся вигук:

— Ленін, Ленін прийшов!

Тісно оточений людьми, Ілліч просувався до трибуни. Йому влаштували овацію, а він жестом показував: досить, досить. Говорив Ленін короткими динамічними фразами, підкреслюючи кожну думку енергійним жестом руки, в якій тримав кепку...

Мітинг закінчився. Над площею ллють звуки «Інтернаціоналу». Володимир Ілліч підходить до гранітної глибої, обтесаної у формі призми.

На полірованому її боці висічено: «Перший камінь пам'ятника великому вождеві і вчителю пролетаріату Карлу Марксу». Леніна проходили вістрям металевого шрифту розписатися на тонкій латунній пластівці, яку потім скрутили в

трубочку і опустили в мідну скриньку.

Право покласти перший камінь було надано Володимирі Іллічу. Йому подали відро з розчином і майстерок. Ленін вправно розрівняв розчин, поклав одну цеглину, другу...

Потім він з А. В. Луначарським пішов до машини, яка чекала на розі нинішньої площі Свердлова і площі Революції. Мала відбутися закладка монументу «Звільнена праця». Біля Олександрівського саду, де височів обеліск з іменами видатних революціонерів-мислителів, Ленін постояв хвилину, схиливши голову.

Машина рушила далі. Ось вимальовується громада храму Христа-Спасителя. Три години дня. Набережна заповнена народом. Навколо мармурового постаменту, де ще недавно стояв пам'ятник Олександрі III, — сотні людей. Ілліч, супроводжуваний Анатолієм Васильовичем Луначарським, проходить мимо вишикуваних червоноармійців. І знову буря оплесків, захоплені вітальні вигуки!

Після мітингу А. В. Луначарський запросив Володимира Ілліча поїхати до музею образотворчого мистецтва, де виставлені проекти монументу «Звільнена праця».

— Тут недалеко. Може, пройдемося пішки? — запропонував Ленін і разом із скульптором, художниками попрямував до музею.

Четверта година дня. Суботник закінчився. Втомлені люди розходилися по домівках, а Ленін мав ще виступити в чотирьох районах Москви, його чекали тисячі робітників, службовців, червоноармійців.

І ось з трибуни палацу, побудованого під час суботників робітниками Благуже-Лефортовського району, Ілліч виголошує полум'яну промову, в якій говорить про значення суботників, про великий почин.

А на Червоній Пресні Леніна чекали прядильниці, які зібралися в приміщенні «Великої кухні» — так називалася їдальня «Трьохгорки»...

Через деякий час Ленін виступив на мітингу трудящих Бауманського району, а пізнім вечером — в аудиторії Плехановського інституту на зустрічі з представниками Замоскворіччя...

Наступила ніч. Заснули очищені від бруду і сміття трьох воєнних років напівтемні вулиці Москви. Лише два віконця будинку Раднаркому ще довго світилися. Ілліч продовжував працювати.

В. БОР.

(«Неділя», 24 квітня 1960 р.)

З святом тебе, ЛІ-ЛАНЬ!

Студенти-китайці люблять і поважають свою подругу Чжо Лі-лань. «Наша Ліля», — з гордістю говорять про неї наші студенти. Та і як не любити цю веселу скромну дівчину!

Валя Плетньова розповідає, що Лі-дань дуже уважна до людей, порадить і допоможе в скрутну хвилину. Студенти часто звертаються до неї за порадою.

Протягом чотирьох років Чжо Лі-дань навчається лише на «відмінно». Але вона займається не тільки науками. Вона любить спорт. Неодноразово виступала у змаганнях з настільного тенісу і легкої атлетики.

— Ліля дуже любить музику і пісні, — говорить Валя Баклан.

Коли ми відпочивали в спортивному таборі, вона часто просила: «Валя, заспівай Соловйова-Седого!». Я з радістю виконувала її прохання. Її чарують мелодії українських та російських народних пісень. Лі-лань сама займається музикою і у вільний час любить пограти на піаніно. Бере активну участь у художній самодіяльності.

Відмінник навчання Ван Баочень сказав:

— Ми пишаємося своєю подругою і рівняємося на неї в роботі і в навчанні.

Лі-лань, вітаємо тебе і твоїх друзів з святом Першого Травня!

Г. ШЕНДРИК.

«Он, видно, труд считал за праздник, и так с тех пор у нас идет». Студенти університету на недільнику, присвяченому 90-річчю з дня народження В. І. Леніна.

ШИРЯТЬСЯ НАШІ НАУКОВІ ЗВ'ЯЗКИ

З РІЗНИХ ВУЗІВ ІДУТЬ ДРУЗІ

Зміцнюються зв'язки студентського наукового товариства нашого університету з іншими вузами. Рада НСТ університету веде систематичне листування з Радою НСТ ряду великих вузів країни. Особливо міцніють ці зв'язки в період проведення наукових студентських конференцій. Обмін доповідями і взаємна участь студентів у конференціях сприяють поліпшенню постановки науково-дослідної роботи студентів, поживають організаційну роботу НСТ, знайомлять студентів з життям і діяльністю вузів країни.

В XVI науковій студентській конференції нашого університету взяли участь 27 студентів різних університетів і інститутів країни. З великим успіхом виступили гості на секційних засіданнях, їх тепло і привітно зустрічали наші студенти і викладачі. Для гостей були організовані екскурсії по історичних місцях Одеси, по музеях університету, а також колективне відвідування Театру опери і балету. Мені приємно було бачити гостинність наших студентів Шапо, Манакіна, Парфенової, Калиновської, Чепаліги, Паршикова, Незгурецького, аспіранта Білоуса і багатьох інших. Вони з великою увагою і турботою ставилися до гостей.

Рада НСТ піднесла гостям на згадку про Одесу нагрудні значки «Одеса» і книгу «Одеса» — збірник статей під редакцією доцента С. М. Ковбасюка.

В свою чергу студент Московського університету Паламов від

імені студентів Московського університету вручив НСТ нашого університету цінний подарунок — двотомне видання «Історії Московського університету»; студент Липецький від імені студентів Білоруського університету і студент Жекоміхов від імені студентів Кабардино-Балкарського університету вручили бібліотеки з науковими працями студентів і співробітників їх університетів.

В цьому році НСТ нашого університету було одержано багато численних запрошень на студентські конференції до університетів різних республік країни. З доповідями до МДУ, Ленінградського, Дніпропетровського, Харківського, Київського, Ужгородського, Чернівецького, Воронежського університетів виїздили 45 наших студентів.

К. А. ПОЗІГУН.

К. А. Позігун і Л. Шапо вручають пам'ятні подарунки студентці Чернівецького університету К. Жалобній.

ДУЖЕ РАДІ ДРУЖИТИ З ВАМИ

Всі студенти Кабардино-Балкарського державного університету раді, що між нашим і Одеським університетом зав'язалась міцна дружба. Не так давно ми з радістю зустрічали посланців Одеського університету, які приїхали прочитати на нашій науковій студентській конференції свої доповіді.

З яким інтересом розпитували ми своїх гостей про місто-герой Одесу, про його жителів!

З приїздом одеських студентів у нас почало світити тепле весняне сонце, і ми говорили: «Одесити привезли сонце до нас на Кавказ». А красень Ельбрус шанобливо вітав гостей привітною білосніжною посмішкою.

Коли ми їхали на вашу XVI студентську наукову конференцію, серце охопило хвилювання: незабаром ми будемо в цьому чудовому

місті, милуватимемося його красою, побачимо море, зустрінемося з хорошими людьми. Але найбільше хвилювало нас: чи зможемо ми зацікавити нашими доповідями своїх слухачів. Відверто кажучи, я не сподівався, що доповідь «Про створення і розвиток балкарського письменства» буде вислухана з увагою і інтересом. Мене приємно вразив великий інтерес студентів Одеського університету до мого балкарського народу.

Студенти і викладачі нашого університету висловлюють щиру вдячність студентам і викладачам Одеського університету за теплий прийом.

Приймайте, друзі, до нас. Ми будемо раді вам. Хай міцніє дружба між нашими університетами.

Д. ЗУМАКУЛОВ.

На заводі

На заводі сталей та прядив'яних канатів відбулося виїзне засідання кафедри історії УРСР, присвячене славній даті — дев'яносторіччю з дня народження В. І. Леніна.

Робітники тепло зустріли і з великою увагою прослухали наукові повідомлення доцента М. Д. Свічарівської на тему: «В. І. Ленін — творець Української Радянської держави» і доцента П. І. Вороб'я на тему: «В. І. Ленін і Одеська партійна організація».

Н. КАЛЮЖКО.

ХОДИТЬ ТРАВЕНЬ СЕРЕД НАС

Дарую квіти молодим

Він — математик, вона — філолог. В його курсових роботах слів було менше, ніж математичних знаків, в її — цих знаків не було. Його цікавили математичні корені, її — морфологічні. Він вважає, що найкраща похвала людині — це слова: «Представник точних наук». Вона думає, що ці слова будуть: «Представник гуманітарних наук».

За логікою речей вони б мали ворогувати, а вони — найближчі, найкращі друзі. Це — за логікою серця.

Друзі знають, що у них перед Травнем — весілля. Це буде комсомольське весілля.

І мені дуже жаль, що на тому весіллі бути я не зможу, не бачитиму ні Анатолія Таркановського, ні Ніни... теж вже Таркановської.

Я вітаю вас, друзі! Бажаю вам щастя. Разом з усіма гукаю: «Гірко!». Я дарую вам всі квіти, що народила їх земля. Я хочу, щоб кожна квітка подарувала вам своєї краси, і та краса хай буде вічно з вами, у вас!

Наступаю на п'яти дипломантам

У них ще зовсім юні крила. Як в орлят, що збираються вилетіти з гнізда. І як у орлят, у багатьох з них крутиться голова від страху перед тим великим світом, куди їм треба летіти, але сильніше страху — бажання летіти, пізнати силу крил, сп'яніти від безкрайньої голубині неба, зазнати радість втомі.

Сьогодні вони від світання до смеркання сидять в читальних залах, лабораторіях, кабінетах... і

пишуть. Перед ними — дипломні роботи. Через них лежить шлях в трудовий світ.

Прекрасні дипломні пишуть філолог Марк Соколянський, географ Віктор Ковалевський, Андрій Чепалига, Ян Лакомець, хіміки — Ліля Мітіна, Валерій Колесников, математик Віталій Андрієнко, фізики Валентин Варганов, Тетяна Конюшкова, Віталій Дідчук та інші.

БОЛЮ НА СТАДІОНІ

Люблю футбол. І хоч часу обмаль, хоч кожна хвилинка на рахунок, таки пішов на університетський стадіон: там грали факультетські команди.

Цікаво. З нетерпінням чекаю початку матчу і заодно дивуюсь, що так мало болільників.

Першими грають команди фізмату і філологів. У мене правило: боліти за сильніших. Філологи переграють математиків, частіше бувають біля їх штрафної площадки, але вони такі недружні, невтримані і недисципліновані, що помалу перестаю за них боліти. А коли за хвилину до кінця зустрічі математикам вдається зрівняти рахунок, я в захопленні схоплююся з місця і кричу. Що? А хто його знає! Кричу, що кричиться. Виходить, як у джунглях. Нічого не поробиш — це ж футбол.

В другому матчі зустрілись історики і географи. Історики сильніші. П'ять чоловік з їх команди грає у збірній університету, але боліти за них не хочеться.

Перший тайм історики лають один одного і обурюються суддею. Другий — насміхаються один над одним і знову обурюються суддею. В результаті — закінчують гру вничю і пишуть протест.

На місці судді я б зарахував команді істориків програв, а двох трьох гравців — дискваліфікував.

Через півгодини нотатки Травня лежали перед редактором. Він прочитав.

— Нічого. Тільки щось квітів багато. Треба викинути.

— Ну, що ви? — заволали ми. — Квіти потрібні! Це ж — травень! Іх нам дарує місяць, щоб ми дарували людям, любим, вулицям, місту, щоб квітчували ними життя. Хай будуть квіти...

Нотатки Травня відредагував Борис ДЕРЕВ'ЯНКО, проілюстрував Микола ПАСІСНИЧЕНКО.

Врожай треба буде зібрати з 2282 голів. Роботи чимало!

У хліборобів є правило: що посеєш, те й пожнеш. Правило хороше, однак для університету неприйнятне. Тут буває і так: сівач хороший, насіння добірне, а врожай поганий, бо ґрунт ледячий.

Сподіваюсь, що жінцям рідко доведеться жати на такому ґрунті. Більше буде так, як у хіміків IV курсу. Екзамен з будови молекул доценту Овчинникові вони склали, за словами декана факультету професора О. О. Морозова, чудесно. 15 китайців-хіміків одержали п'ятірки; добре склали екзамен Микола Заєць, Іра Тігунова та інші їх товариші.

Збирають врожай викладачі

Я тепер в університеті. Там, в саду, весна ще тільки сіє, а тут, в університеті, вже почалися жнива. Покищо жнуть вибірково, не на всьому масиві, але непередавана атмосфера жнив вже облягла учбові корпуси.

Хвилюються жінці. Вони без серпів, без кіс, без комбайнів. Вони, молоді і старі, збиратимуть врожай знань, який терпляче вирощували протягом року.

Зазираю в лабораторії вчених

Я хотів би, щоб світ не знав нещастя, щоб у ньому були всі щасливі, щоб на землі все було розумно, щоб дійсність була краща за казку.

Я хотів заглянути хоч трохи вперед, а тому й попрямував до людей, які представляють завтра у сьогоднішньому дні.

Думки людей, до яких я завітав, обігнали біг часу: вони вже давно не в 1960 році.

Люди ці — вчені. Ось колектив геологів університету разом з вченими інших вузів складає 15-річний план геологічних досліджень на території Одеського

і північної частини Херсонського раднаргоспу. Вчені дивляться в завтра. Не на день, не на два, а на 15 років.

Важливі дослідження проводить науково-дослідний інститут фізики, ряд важливих актуальних проблем розробляють колективи астрономічної обсерваторії, хімічного, біологічного та інших факультетів університету.

В мене нема змоги перерахувати всіх вчених, всі ті питання, над якими вони працюють. Скажу лиш, що мандрівки по лабораторіях вчених дали мені ні з чим не зрівняну насолоду.

ЗНАЙОМЛЮСЬ З НОВИМ КОМСОРГОМ

— Травень.
— Міша.
Подумав:
— Ільвес.

Я чув про нього. Тепер був радий познайомитися. Його зовсім недавно обрали секретарем комсомольського бюро філологічного факультету.

Він майже ніколи не вступав на комсомольських зборах, конференціях, засіданнях. Він взагалі говорив мало.

І однак тоді, коли треба було обирати секретаря, думки різних людей зійшлися:

— Міша Ільвес.

Покорила всіх його працьовитість. Він однаково майстерно пра-

цював і ручкою, і пензлем, і лопатою. Покорила його скромність. Його чесність і прямота. Його вміння розмовляти і працювати з різними людьми, його організаційні здібності.

Я був в комсомольській кімнаті філфаку не більше години, а за цей час до нього, до нового комсорга, звернулися в найрізноманітніших справах не менше 14 чоловік. Говорили і про стінні газети, і про неділеньки, і про поїздки в госпіталь, і про бригаду агітаторів, і про заліки, і про легкоатлетичні змагання...

І в кожну справу Михайло вносив щось своє, кожній справі віддавав всю душу.

Редактор був невблаганним. Скільки йому не говорили, що над нами тяжить курсова, безліч заліків та екзаменів, що ми задихаємося від нестачі часу, що є на світі декан, — він твердо, хоч і з посмішкою, відповідав:

— Мені потрібен репортаж. Ясно?

— Ясно, але...

— Зробіте його ви.

Що було робити? Вивчати редакторову потилицю? Знову нагадувати йому про деканат? Лякати курсовою?

Ми презирнулися.

— Будь, що буде! Ходім.

І ми пішли.

Стрілки годинника на вулиці схидно скочили аж через п'ять хвилин. Але ехидство не обійшлося їм безкарно: годинник зіпсувався.

— Погана прикмета, — резюмував Володя.

— Навпаки, — заперечив Микола.

— Все буде залежати від того, хто зіткнеться з нами в університетських дверях.

На цьому зійшлися. Як входили в двері корпусу на Петра Великого, закрили очі і затамували подих.

Зіткнулись!

— Пробачте.

О радість, юнак! Та ще й який: красень. Трояндами цвітуть його щоки, хвилями розсипається на голові волосся, під сорочкою видно, як перекочуються тугі м'язи.

— Звиняйте, ми газетарі. Збираємо матеріал. Дозвольте декілька запитань. Ваше ім'я?

— Травень.

— Як?

— Травень.

— Не розуміємо...

— Травень-місяць. Мені незабаром заступати на зміну. 744 години безпосередньої роботи. Багато? А мені — мало. Тому й ходжу вже зараз по землі, щоб під час роботи не витратити часу на ознайомлення. Зараз вже прикидаю, де і що зробити треба, як землю прикрасити, які кольори куди покласти, як людям радість принести.

Такого несподіваного щастя ніхто з нас і не чекав. Олівці, авторучки, блокноти з'явилися в наших руках, очі в'їлися в юнака, на язичі завертілася тисяча запитань, вуха приготувалися слухати.

— Пробачте, але говорити не маю часу. Тут, у вашому університеті, зробив деякі нотатки. Залишаю їх вам, може, згодяться. А сам поспішаю.

Він передав нам акуратні, дрібним почерком списані аркуші паперу, а сам широким, легким кроком пішов вулицею, і нам здалося, що сонце з неба простягло до нього свої огненні руки, сипонуло навістрці гарячого пилу, а юнак зачерпнув того пилу в пригорщі і жбурнув його на людей, на будинки, на дороги, — і все це якось одразу ожило, засіяло, запосміхалося.

Ми розгорнули нотатки.

Рекорд акробатів

16 і 17 квітня у спортивному залі університету по вулиці Ласточкина, 28 проходили міжвузівські змагання з акробатики. Команда акробатів університету виступала в такому складі:

Фізико-математичний факультет:
М. Афанасьєв, П. Березняк, Л. Гарбузенко, Ю. Красний, Г. Конопльов, В. Кукуруза, А. Рахматулін, І. Резникова, В. Сатанов;

Філологічний факультет:
Ю. Антипін, В. Єрьоменко, Л. Філімонова;

Біологічний факультет:

Т. Вороніна, В. Ільїна;

Географічний факультет:

Л. Матвєєв.

Як відомо, до цього року університет одинадцять разів підряд посідав першість з акробатики. В цьому році команда акробатів університету якісно відрізнялася від минулорічної. Більшість акробатів виступила за програмою на розряд вище, ніж в минулому році. Так, Афанасьєв і Рахматулін виступали за програмою майстрів (в минуло-

му році вони виступали за програмою I розряду), Сатанов і Красний — за програмою I розряду і т. д.

Тренер команди К. А. Полонець пішов на ризик, тому що, виступаючи за вищим розрядом, кожний спортсмен мав подолати більше труднощів, а, значить, збільшувалась небезпека більшої кількості невдалих виступів, зривів і т. д.

Незважаючи на це, команда акробатів університету, продемонструвавши свою зрослу спортивну майстерність, з успіхом захистила спортивну честь університету і в дванадцятий раз завоювала 1-е місце серед вузів міста.

Це — своєрідний рекорд наших акробатів.

З жодного виду спорту університет не тримає так довго і так міцно першість у своїх руках. Більше того: це єдиний вид спорту, з якого університет лідирує.

Багато викладачів фізичного виховання і тренери інших видів спорту зазначають, що нашим акробатам легше завоювати першість, ніж іншим спортсменам, тому що, мовляв, акробатика в інших вузах міста менш популярна. Але чому виникло таке становище? Чи може університет за своїм профілем близький до цирку?

Дійсно, в університеті акробатика популярніша, ніж в інших вузах міста, але це — заслуга досвідченого тренера Костянтина Андрійовича Полонця. Це він зумів створити сильний спортивний колектив акробатів. І цей колектив має достатньо можливостей і надолі успішно захищати спортивну честь університету.

В день 1 Травня спортивна громадськість університету від щирого серця вітає колектив акробатів і його керівника К. А. Полонця і бажає їм дальших успіхів у майбутньому.

Г. ГАРКУША.

Зіна Мельникова працює за програмою майстрів.

Фото П. Іванова.

Куточок «Університетського перця»

Короткий словник студента

Академічна відпустка — засіб, з допомогою якого можна уникнути відрахування з університету.

Душ — найсухіше місце в гуртожитку.

Жмурки — народна гра, в даному разі застосовується при виборі екзаменаційного білета.

Захист (диплому) — кругова оборона проти переважаючих сил противника.

Екзамен — гра, в котрій один знає, але мовчить, а другий, хоч і не знає, проте говорить.

Індивідуаліст — студент, що працює за індивідуальним планом.

Консультація (перед екзаменами) — інструктаж по техніці безпеки.

Лабораторна робота — учובה заняття, що його виконує лаборант під наглядом студента.

Нігіліст — студент, що заперечує проти виставленої йому «двійки».

Підручник — книга, яку студент читає напередодні екзамену.

Д-рантьє — студент, що вириває сторінки з підручників, а також той, хто користується чужими конспектами.

Халтура — швидкісний метод виконання домашніх завдань і курсових робіт.

Шпаргалка — стабільний підручник ледаря.

Щедрість (незрозуміла) — добра оцінка за посередню відповідь.

Літературний Куточок

Анатолій БОРТНЯК.

Струмок, струмочок...

Струмок, струмочок,
трішечки жажди.
Ти чув, напевне,
як шумлять сади?
Ти бачив в лузі
Дівчину ясну?..
Давай напишем
пісню про весну.
І віддамо цю пісню

слов'ям:

мої слова,

а музика — твоя.

Володимир ЗІНЧЕНКО.

Носитиму неказані слова...

Носитиму неказані слова
В своєму серці я, як скарб,
як самоцвіти.
Щоб не робив я, де б я не
бував,—
Жагучий зміст їх буде серце
єрїти.

Який би сум не огортав мене,
Яка б скорбота не лягла на
плечі,
Німі слова, вік сяючи вогнем,
Дадуть мені насагу молодечу.

Яку б я радість в світі не пізнав,
Яке б захоплення не панувало
мною,
В словах отих збережена весна
Повіє серце жалем-самотою.
Раніш їх мовить завжди забував,
Тепер коханню краще зацікавлю.
Носитиму неказані слова
В своєму серці я, як скарб,
як самоцвіти.

«Першокурсниця».

Етюд М. Пасісниченка.

Петро ОСАДЧУК.

ФЕЕРІЯ

Над головою — небо,
під ногами — земля,
на деревах — пташки
щось бадьоре висвистують.

Я їду —
і не знаю,
куди й звідкіля,
душею,

як вітер весняний,
розхристаний.

Довкола — краса! —
що й не віриться прямо.

Де це вчора — бруньки,
Там — зелені кучері.

Вдихаю — глибоко,
радію — нестямно,
в екстазному танці
думки перекручені.

Та бачу я — добре
і чую — гоже,
зі світом цілим
я магічно злитий.

І так акуратно
розглядаю прохожих,
що не важко
кого серед них розізнати.

Проте не бунтують,
я далі прямую,
нестримний, немов
у природи вкрав сили.
І дякую мені,
бо мене не дивую,
що стрічаю лише
молодих і красивих.

Володимир ЯВОРОВСЬКИЙ.

Під вербою стишено співають...

Під вербою стишено співають,
сонний плескіт тихої води.
Опівночі зорі доспівають,
А на ранок — сиплються плоди.
Це мені б піти та позбирати,
Іх рум'янець в тебе перелить,
Хоч і знаю, лягати мати,
Що мене очікує, не спить.
Теплий ранок лебедем спливає,
тумани крадуться у сади,
А до ніг нам небо обспає
Перестиглі, виліті плоди.

Валентин МОРОЗ.

Повір мені

Повір мені —
Весною вітер чистий-чистий,
І я хмілю навесні.
Хто відчував, як в серці тісно,
Повір мені!

Хто знає, як палають губи
В нічний, незвично пізній час,
Коли тривожно, перший раз
Цілує люба,
Повір мені...

**

Холодні краплі дошові,
Сухої ниточки немає...
А я на ранішній траві
Хоча б слідів твоїх шукаю.

І озиваються сліди
Словами тихими твоїми,
І ти стоїш перед очима,
Мов крапля чистої води.

Редактор В. В. ФАЩЕНКО.